

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 1. An qui certò scit, se comedisse, vel bibisse, sed dubitat, an id ante,
vel post duodecimam noctis horam acciderit, possit sequenti die licitè
communicare, vel celebrare?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

253

AD I. Q. Supponendum hîc est, Sacram Eucharistiam per se, & regulariter loquendo, sumendam esse à jejuno, ut constat ex complurium Conciliorum Decretis apud Gonzal in *C. ex parte 5. h. tit.* & ex continua, atque ab Apostolis usque deducta consuetudine, cujus rationem reddit S. August. in *Epist. 118. ad Januar.* ubi, placuit, inquit, Spiritui Sancto, ut in honorem tanti Sacramenti prius in os Christiani corpus Dominicum intraret, quàm reliqui cibi. Est autem hîc sermo de jejuniō naturali, & perfecto, quod incipit à puncto mediæ noctis usque ad tempus, quo sumitur hoc Sacramentum; adeoque sumptionem hanc impedit sumptio cujusque rei, quæ cibi, potusve rationem habet, etiam minimæ, quæ per vitalem comedendi, bibendique actionem in Stomachum trajicitur: Ubi duo requirunt DD. 1. Ut talis res, quæ sumitur, saltem per accidens nutrire possit, vel nutritionem juvare, ut plures volunt contra alios. 2. Ut talis res ore sumatur ab extrinseco, & per se, ac propria actione vitali in Stomachum demittatur, Unde Suarez cum aliis pluribus *D. 68. Sect. 4.* generaliter asserit, per id, quod non provenit ab extrinseco, non frangi jejuniū naturale ad Communionem requisitum, adeoque non impedire Communionem, si quis reliquias ex cibo præcedentis diei dentibus implicitas, &

adhærentes deglutiât, vel sanguis, aut alius humor ex naribus, vel capite in Stomachum defluat, vel si casu, & præter intentionem guttula aquæ salivæ immixta, dum os abluis, trajiciatur, quia sic rejecta non demittitur in Stomachum tanquam cibus, vel potus, sed tanquam saliva, cui est immixta. His præmissis, ac suppositis.

Ad I. Q. Affirmativè respon- 254
dent Joan. Sancius in *select. D. 42. n. 1. & 9.* Dicastill. *tom. 1. de Sacram. tr. 4. à n. 282.* Laym. *l. 1. tr. 1. c. 5. §. 4.* Gobat. *tr. 4. n. 280.* Bardi *de conse. discept. 6. c. 11. p. 3. §. 2.* Burgh. *cent. 3. cas. 96.* Medin. & alii, quorum sententiam probabilem dicit Carden. *D. 26. n. 87.* & in praxi securam, ac tutam pronuntiat Diana *tr. 4. de Sacram. R. 29.* Rationem dant, quia homo habet jus, & quidem multò ante acquisitum, & libertatem communicandi, & Sacerdos celebrandi singulis diebus, quibus non est impedimentum: ergo ne hoc suo jure uti possit, impedimentum certum superveniat, necesse est, quia impedimentum dubium non sufficit ad deturbandum hominem à sua juris possessione, quæ ad celebrandum, vel communicandum certa præsupponitur. Accedit, quod, ut notat Laym. *l. c.* lex Ecclesiastica de jejuniō communicaturis servando non videatur tam arctè constringere conscientias in casu
Nn 2   dubio,

dubio, siquidem in ejusmodi casibus favorabilia præsumere licet, ne conscientia nimis adstringantur.

Conf. in dubio, an inceperit legis obligatio, non tenemur lege, quia melior est conditio possidentis suam libertatem ab obligatione, sicut cum dubitas, an 21. ætatis annum expleveris, non teneris jejunare: atqui communicaturus in tali casu dubitat, an inceperit tempus obligationis legis ad jejunium naturale: ergo &c.

Negativam sententiam, quod dubitans, an ante, vel post duodecimam noctis horam comederit, vel biberit, non possit licite die sequenti S. Eucharistiam sumere & communicare, tenent Thom. Sanch. l. 1. de matr. D. 41. n. 40. Lugo D. 15. Sect. 2. Tambur. de Comm. c. 2. n. 29. Fagund. l. 3. c. 5. n. 18. Villal. Salas, Ovied. Bonac. & alii communiter, teste Palao D. 3. p. 8. n. 9. ea ratione moti, quod in tali casu possessio non sit ex parte communicaturi, ut propterea in dubio ejus conditio sit potior, sed ex parte præcepti communicandi servatò jejunio naturali, quod communicaturus probare debet, siquidem unusquisque probare debet fundamentum suæ exigentiæ, aliàs succumbet juxta *L. ei, qui dicit. ff. de probat.* fundamentum autem exigentis Communionem, vel cele-

brationem est jejunium, quod proin probari debet.

Conf. Ex eo, quod dubitans de qualitate requisita ad aliquem actum, v. g. de legitima ætate ad Ordines, teneatur abstinere, nisi eam probare possit; qualitas enim non præsumitur, nisi probetur, ut bene probat Menoch. *Consil. 35. n. 31. & Consil. 1. n. 121.* ergo pariter communicaturus, vel celebraturus dubitans de jejunio ad Communionem, vel celebrationem requisito abstinere debebit, nisi jejunium probare possit, cum præceptum jejunè sumendi S. Eucharistiam sit hic in possessione, semperque per se obliget, nisi aliunde constet de licentia.

Ex duabus hisce sententiis, licet 255 prior affirmativa sit valde probabilis; posterior tamen negativa probabilior videtur; cum enim utraque titulum possessionis sibi vindicare allaboret, prior libertatis, posterior præcepti, videtur possessio potius stare pro præcepto prohibente comestionem ante Communionem, vel celebrationem, quam pro hominis libertate, ut dictum est alibi in libello de Confess. & Communionem p. 2. quia cum certò scias, te comedisse, vel bibisse, & dubites, an id acciderit post mediam noctem, possessio non est pro tua libertate, sed pro præcepto prohibente comestionem ante
Com-

Communionem, tibi que incumbit onus probandi, quod non comederis post medium noctis, sicut, quod est exemplum C. de Lug. si quis sciat, se vovisse, & dubitet, an ante, vel post septennium, tenetur voto, & onus probandi, quod fuerit ante septennium, incumbit voventi. Rursum si ego ex obligatione tibi nummum dare debeo singulis diebus totius anni, & hodie jam tibi nummum dedi; tu verò petis alterum, quando dubitatur, an sit jam altera dies, debes probare, jam finitum esse priorem diem, quia de solutione constat, sed non de die nova, quæ tibi dat jus ad aliam solutionem petendam.

Pari modo, si habes jus ad communicandum tantum semel singulis diebus, prout de facto habes, & hodie jam communicasti, postea dubites, an sit media nox, & an rursus communicare possis pro die altera, tibi incumbit onus probandi; quia de Communionem constat, sed non de inceptioe novæ diei, quæ dat tibi jus ad novam Communionem: ergo pariter, qui certus est de comestione, & dubitat de inceptioe novæ diei post comestionem, non poterit communicare; quia sicut solutio semel facta jus aufert ad exigendum iterum debitum eadem die, & sicut Communio tollit jus ad alteram Communionem eadem die; ita comestio facta aufert tibi

jus ad comunicandum eadem die, nisi probaveris novam diem incepisse post factam comestionem.

Unde colligi potest responsio ad rationem primam sententiæ oppositæ; negatur enim, quod homo habeat libertatem, & jus absolutum communicandi, nisi probata dignitate, & jejunijs tanquam qualitate requisita ad Communionem, quando scit, se comedis, & semel ea die communicasse; tunc enim ipse probare debet incepisse novam diem post comestionem.

Ad secundam R. Legem, seu præceptum jejune sumendi S. Eucharistiam, esse hic in possessione, ut modo dictum est, semperque obligare per se, & nisi aliunde constat de licentia, vel post comestionem factam probetur hic jejunium requisitum.

Ad 2. Q. An communicare, vel celebrare possit, qui scit post mediam noctem se fuisse jejunum, sed dubitat an postea aliquid de cibo, vel potu in stomachum descendit?

Negativam sententiam docent Th. Sanch. Oviedo, Salas, Fagund. Rodriq. aliique, qui ad dubium, & questionem præcedentem negativè responderunt, à quibus recedit C. de Lug. putans, &